

CSORBA GYŐZŐ
GÖRBÜL AZ IDŐ

TARTALOM

BOHÓC MOZDULATOK

KÖZHÍRRÉ
LEHETETLEN
KÜLÖNBSÉGEK
VIRRASZTÓ
HAGYATKOZÓ
ELŐRELÁTÁS
SZEREPEK
ODA
ELŐRE-HÁTRA
A GYERMEK ÁLMAI
ÓHAJ
HIÁNY
A KISEBB ÚT
ANAGÓGÉ
ISTENRŐL ÖREGEDŐBEN
DANSE MACABRE
A LATIN NYELVTAN
VESZÉLYES VOLNA
PORTRÉFILM
KÖNYVEIM
ARS POETICÁK A XX. SZÁZADBÓL
SZÓ

VERS LETT

VERS LETT
MEGINT TAVASZ
ZAVARTALAN
KEDVEM SZERINT
ABSZOLÚT MONARCHIÁM
AZONOSULÁS
TÉVEDÉS
KERTEM
INKÁBB A TÉL
TÉL, ABLAKBÓL

HÚSÉG

BABITS-APOKRIF
HOMMAGE À BARTÓK
KOSZORÚZÁS
A PÁSZTOR SZAVA
„... A HALÁLNAK SINCS FEGYVERE”
ILLYÉS GYULA GONDOLATAI
FA
WEÖRES SÁNDORNAK

FORDÍTVA INKÁBB

BÁTYÁM RAVATALÁNÁL
NAGY CSALÁD
ÁTLÁTSZIK RAJTA
A HALOTT HOZZÁTARTOZÓIHOZ
OTTHON
FORDÍTVA
ÉRZELMES
KÖLTÖZKÖDÉS
MÁS
ÖTÖSFOGATOM
KILENCEDIK HÓNAP
UNOKA-RIGMUSOK

VALAMI NEM

PILLANAT
HÚSVÉT
NE HAGYJ!
VITTEM
BŐRT-BÓRHÖZ
VALAMI NEM
TALÁN TALÁN
SZÍNKÉPEK
KÍVÁNAT
ELKÉPZELHETŐ
FORTÉLY
BUMERÁNG
A TÖRTÉNET VÉGE?
ANAKRONIZMUS
KÉTSOROSOK
KICSI
A FŐMONDAT IDEJE
FÖLDÖNJÁRÓ
VALAKIRE
SZEGÉNY
SZÉGYENKEZEM
SZAKÍTÁS
NAPONTA SZÁZAT
OK ÉS OKOZAT
EMLÉK LETT
KÍSÉRTETTÉ
REND
INKÁBB BIZTATÓ
TAN-VERS
EGY HÉT
ENYHÜLVE

BOHÓC MOZDULATOK

KÖZHÍRRÉ

Hallgass meg kedves olvasó:

én ki a határsávba értem
és elképzeltem így is úgy is
és napról-napra képzelem még
nem kívánok könnyű halált
s ha bírom ez tán visszaadja
önbecsülésem és az ember
becsülését hisz annyiféle
eszközzel módon módszerekkel
irtották ki vagy igyekeztek
kiirtani belőlem őket

LEHETETLEN

Kezdem fölfogni kiskölykös kalandnak -

Most itt bujkálok embertestbe bújva
majd félig porrá válva vagy egészen
s részben egyéb mássá átalakulva
vers helyett állatot növényt csinállok
s a körforgásból soha nem esem ki:
ha egyszer meglettem már lehetetlen
akármiképp is semmivé lehetni

KÜLÖNBSÉGEK

Mihez mi illik és mi nem
vizsgálják nagyító üveggel
ifjúhoz vénhez - nem s igen
meleg társulhat csak meleggel
Hát nem látják hogy összeér
hogy szinte összeér a két pont
hogy köztük leheletnyi tér
s eggyé torlódik öröm és gond
hogy messzebből nézvén kicsit
és úgy próbálván összevetni
az illem különbségeit
csak illenék inkább nevetni?

A láb mozdulna boldogan
a mindenképp arasz porondon
s ezer gubanc béklyóiban
szélrózsza-szabadságra gondol
s épít egy bölcsebb életet
az ember magában s magának
hol az avult kísértetek
többé kísértetni se járnak
s talán győz vagy talán kiáll
a csatasorból lágy mosollyal
s a gyaloghad fölébe száll
aggódással kis száanalommal

VIRRASZTÓ

Messziről autók zaja,
közelről méla tücskök,
mélyül az árok-éjszaka,
szór a hold színezüstöt. -

Mind zavartabban kapkodok,
hogya több nyomom maradjon,
de viaszból a nappalok:
bennük alig marad nyom.

Megbízhatóbbak éjeim:
a feneklett világban
föltámadnak reményeim,
jobban megáll a lábam.

Nyugodtabban idézhetek,
s hűbben jegyezhetek le
ezt-azt, mit az emlékezet
méltat emlékezetre,

például egy-egy szót, amely
(hisz télbe tart az ember,
s jég fonja be tüskéivel)
átjárta jó meleggel

vagy egy-egy lágy tekintetet,
mely, míg félelmem áradt,
rámcsillant, megdédélgetett,
s tudtam: nem tört vet - ágyat.

S reggelre úgy indulhatok,
mint aki biztosabbra
rajzolt egy szétmázolt lapot,
hogya az időnek adja.

HAGYATKOZÓ

Emlékeket
emléktárgyakat
emlékgesztusokat
emlékhangokat
emlékszavakat
emléknézéseket
zavart szuvenír-gyártó
zavart továbbutazó
gyártok és osztogatok
gyártok és hátrahagyok
hogyan a valóban egyszer-valóban
ha egyszer-volt lesz
még kicsit kedvüket
lelhessék a kicsit
maradó többiek
akik
házát kertjét saját magának
készített útjait
ingerülten nézték
irigyen is

ELŐRELÁTÁS

A nyájból még ki nem szakasztva
úgy hogy többé nem jutva vissza
s lótas-futás csak összevissza
s az életnek már semmi hossza

Nézem őket kik addig értek
ijedt arcok kintörte térdek
egy-kapkodás búzló önérdek
se benn se kinn egyéb se fér meg

Előre mentséget keresni
magam kegyekbe elhelyezni
igyekszem módokat kilesni
rangom ha a vak rend kikezdi

mikorra engem is bezárnak
karám-falai a halálnak
lényemre hályogok ha szállnak
s kik látnak szégyenemre látnak

SZEREPEK

Napról-napra nagyobb erő kell
hogy ellenkezzem az idővel
ezer kéz sem volna elég hogy
megtarthassam a maradékot
a valódi s az ál aránya
folyton romlik az ál javára
s a rejtett-sejtett bizonyosság
válik maróan bizonyossá
bizonyosság? - bizonyosságok!
testemmel pusztuló világok:
a színek formák a szememmel
az ízek nyelvemmel ínyemmel
a hangok... ám minek soroljam:
völgyemély is van hegycsúcs ahol van
s teljesség... ó csak az ne látna
akinek más épség az álma
aki előtt csak ha magasba
ha lefelé az már a rosszba
s aki előtt gyakrabban egyre
kell vállalkoznom szerepekre
mígnem minden mímet levetve
leszek külső sötétre vetve
s többé nem gesztus maszka szólam
- meztelenség vall néki rólam
s nem érti hogy egyszerre mást lát:
csak elfordul s megvonja vállát

ODA

Oda hol összeér ezerszeresre nyújtott
messziségből a két út dombokon völgyeken
hegyerinceken át sztyeppés síkságokon
ki-kifulladás olykor tervével földadásnak
markolva körül a hóba a forróságra
hideg borogatást rakni megnyugtatóul
aztán földadva a földadást menni mégis
oda hol összeér a...
S ott otthont lelni otthont

ELŐRE-HÁTRA

Ha visszafelé úgyis rossz úgyis rossz ha előre
Görbül a föld az idő szintén fut a szem üres levegőbe
Tegnap egy fontos (fontos? fontos?) levelem érkezett
holnap ünnep lesz hívja föl rá figyelmem az emlékezet
Egyik se nagyon érdemel szót - de a ma az igen
az összegző s új alapot rakó buzgóság perceiben
A percek a percek az idő útjának zúzaléka
ha ők lazák becsúszik könnyen a láb a szakadékba
Különben is: a folytonos előre-hátra-fordulások
úgy meggyötörnek mint afféle testi tatárdulások
s az *akkor még* vagy az *akkor már* két távoli idegen ikre
múltból jövőből végül is esik egyazon gödörbe
Barátaim tudjátok-e hogy az idő nekem nagyon fáj
hogy nagyobbbat nem ismerek ennél a fájdalomnál
hogy az időről hallani sőt rágondolni sem akarok
(ostoba strucc hiszen velőmig bennem van én meg benne vagyok)
S a percek is... határaik között maradni éppúgy képtelenség
hisz egyetlen perc is lehet kettős irányú végtelenség
amelynek tágassága oly roppant szűk hogy összemorzsol
Barátaim előbb-utóbb tudom hogy a halál kisorsol
nézzétek el ha tán olyannak látszom mint egy oktalan állat
sajdítóan iparkodom az is legyek ami a látszat:
belőlem az idő (úgy! úgy!) még nyomaiban is kivesszen
kívül meg? - föld barom növény ahogyan őket úgy vezessen

A GYERMEK ÁLMAI

Kezdenek visszaszállani
a gyermek álmai -
Az akkor még tündéri lomok
ma már azilumok

A sírnál fönnakad
mint part falán a hab
az öncsaló remény
hogy túl is lenne fény

S ami most még csak kevés
botló incselkedés
érezem hogy lassacskán tele
lesz életem vele

Ha azt mondom: halál
már nem patetizál
de fejem mellé se tesz
olyat mi félelmetes

S a fényszóró tudat
mindenen áthalad
s ami valamit ér
föltámad újra él

Míg tér idő lazul
mindinkább izmosul
töményül a csodás
köznapi ragyogás

Amit érzékszerveim
s érzékfölöttijeim
felfogni képesek
nem volt még élesebb

Már pontos óra van
kezemben s untalan
rá-rálek: miképp
tudnám dúsítani még

tovább a pillanat
úgyis agyondagadt
csöpp bugyrait s rafinált
mód átverni a halált

ha mással nem hevem
tüzével színeivel
hogyan meghökkentse ha
rám fájna már a foga

mert gyermekálmokat
talán neki sem szabad
ha nincs rá súlyos oka
csak úgy szétrúgnia

ÓHAJ

Szemet ne kéne csukni,
- ébren hajnalba jutni.
Amit kizár az álom,
többé meg nem találom.

Ha más nem: lámpa fénye,
a mennyezet fehérje.
Még ők is többet érnek,
mint bugyrai az éjnek.

HIÁNY

Én tudom, hogy mi a hiány:
például nem fogom soha
érezni, hogy milyen, ha a
bal s jobb kéz egymáshoz talál.

S más mozdulat is, hány, de hány
vész már, míg meg sem lett, oda,
s a fő mozdulat is maga,
az imáé: nekem talány.

Most bennem roppant lyuk szakadt,
támadt újfajta csonkaság,
de sejlik rajt a másik át,

s ez ad türelmet és erőt
elbírní a sérült jövőt,
mely végképp élő seb marad.

A KISEBB ÚT

Vissza csak anyagért s válogató
szemmel és nem sóvár nosztalgiával -

még mindig jönnek és jöhetnek új
jelenségek megismerésre méltók

amikhez hasznosak a már tudott
tájékoztató paraméterek

vissza csak élő tanulságokért
mert az út lényege nem változik

csupán a horizonton túl eső
látótávolságra közeledett

s mi rég az agy futó vendége volt
ma már a szív bejelentett lakója

így hát sosem előlről sosem újra:
a kisebb út nyilván izgalmasabb

iskolán kívüli egyeteme
lesz élettannak s anatómiának

személyes és félre-nem érthető
telitalálat-demonstrációkkal

meg kell tanulni a kimaradást
a játékszerek békés elhagyását

fehér papírdarabkák százszínű
látását a kaleidoszkóp-csővekben
visszaszámlálás gép-közönyű
hanglépcsőin „óh”-ok közt mászni le
magamhoz ölelni az iszonyút
megkeresni benn a fenségeset
érezni mindinkább a cél
beteljesítő közelebb jutását
Livingstone-nál jobb Livingstone-ja lenni
a rejtélyes öregség-Afrikának
hogyan talán a későbbi utazók
s hogy én is addig is otthonosan -
hiszen „Quid est turpius quam senex
vivere insipiens?” - Régi szó:
„Van-e rútabb annál mint ha az ember
bolondmód éli vén korát?”

ANAGÓGÉ

Még elégne el nem viselné
sodorja ámbár édes örvény
forróba forró légi vonzás
nemcsak ájul sebeket is kap
tág kerületű májlilákat
nyílókat a szervek tövéig
még elégne de így sem áll meg
paralizálva is törekszik
segít a hő sodortatásnak
mire odaér csupa seb lesz
oda csak csupa sebbel érhet
s ha csupa seb lesz át se látszó
akkor néz majd rá az a Nagy Szem
kristályos hegyi levegőn át
akkor lát rajta át a Nagy Szem
s egy-forróságú véle akkor
nem ég el ég örök örömben

ISTENRŐL ÖREGEDŐBEN

Hogyha ezerszer öregebb is,
én se vagyok gyerek,
tárgyalhatnánk egymással végre úgy,
mint felnőtt emberek.

Ő nyilván sokkalta tudósabb
számára több dolog
természetes, sőt túl-túl szimpla is tán,
ami nekem titok.

Bár így, romlandó testben élni,
alázva, dicstelen,
hogymit jelent, azt nála én
közelebbről ismerem.

Még akkor is, ha sorsot, álmat
rámm (ránk) ő rendel, oszt,
de a saját lábán a cifra úton
ő végig nem tapos.

Nagyrészt megtettem már a dolgom,
hátra kevés maradt;
hogymiféleképpen kezeljen arra
eljött a pillanat.

Szeretnék mellé ülni csöndben,
megérinteni is,
elmondani gondot és örömet,
a nagyot is, kicsit is.

Hogy ő tud róluk? Jó, de fontos,
hogymiféleképpen meghallgassanak,
beszélhessek, kiönthessem a szívem:
sok benne a salak.

S vitatkozhassak is, ha úgy jön,
s tévedjen néha ő,
lássa be, hogymiféleképpen lehet hibás, ha
belőlem dudva nő.

Örömmel tennék mint kölyök még,
midőnmiféleképpen aggálytalan
ölébe bújtam, s elnyúltam vidáman,
és rábíztam magam.

Most szégyellném ezt: némiképpen
miféleképpen egyenlők vagyunk,
hozzánk - ó jaj! - az méltó csak, ha így-úgy
el-elő-utáljuk.

DANSE MACABRE

„Április, a kegyetlen, kihajtja
Az orgonát a holt földből...”

(T. S. Eliot - Vas István: Átokföldje)

Hát kihajtja... és már március is
és nemcsak az orgonát ki az őszi
levelekkel betakart passzív (szenvedő
nem tevékeny) szívből is a már hunyt szemű
s végső alvásra készült álmokat
és vágyakat és indulatokat
kihajtja kihajtja s töredezik
a felszín és csillagsugár-irányban
szétrobban az örvendő fájdalom
Kihajtja a gyermeket aki ott lóg
élő apja kezén silabizálja
a cégtáblákat: Concordia („c”-vel)
Temetkezési Vállalat Paunz („z”)
és Kuttna Rövidáru és Szövet
aztán a március 10-i
(néhány napja volt az évforduló)
iszonytató delet bátyám (halott
ő is) jöttét a hírrel hogy papa...
s kihajtja sorban a megboldogult
szerelmeket hogy újra éljenek
pedig a roncs idegpályák veszélyes
játékba sodródnak

Lám a libák
a Duna-töltés oldalán s Tera
az első a mezítlábas parasztlány
a tizenkét éves csodálatos
gyereknő az első varázsital-korty
ami óta ünnep az ölelés
ami óta nincs mélyebb fájdalom
mint a könyörgő szóra érkező „nem”
Hát kihajtja azt is ami csak épphogy
vagy úgy se süllyedt még alá a holt
földbe amit jó lenne csöndesen
nagyon mélyre temetni hogy ne csak
április legyen véle tehetetlen
hanem egyéb erőszakos erők is
mikor kegyetlenségre vetemednek
Kihajtja kihajtja... Rabló idő
hagynom kellene hogy mit egyszer
markába fog vihesse békén
hisz ha belékapaszkodom
körmöm szakítva elragadja úgyis

Ó a vénség bohóc-mozdulata
hogy a bohóc nem tudja hogy bohóc
s megdőbben ha régi áhítatára
nevetések buffannak innen-onnan
holott úgy szeretné hogy ami szép
gyöngéd figyelmes kedves és komoly
(mert volt ideje megtanulnia)
benne legyen mind mind e kései
egyetlen méltó ceremóniában
s a nevetések fintorok helyett
ünneplő hangulat venné körül
Kihajtja (most már április valóban)
a hajsza bokros szorongásait
melyek többé nem ökölbe szorítják
megadásra emelik a kezét
mivel kivédhetetlenek hiszen
belülről támadnak miként a fontos
belső szervek megzökkenései
mikről nem tudni még mivé lehetnek -
Szégyen... szégyen... szégyen... szégyen... kihajtja
április a kegyetlen a zajos
zenebonákat vér vigalmait
s kényszeríti a fáradt lábakat
hideglelés bakkecske-hoppszaszákra
Ó sallangos rikító danse macabre!

A LATIN NYELVTAN

A latin nyelvtan bennem szétesőben,
állott pedig meg-nem-rendíthetően,
s nemcsak magamagát tartotta bennem,
vigyázott rám is egy-egy csúf időmben.

Fogódzhattam belé mindig nyugodtan,
akárhány földrengéses pillanatban,
ha tárgy-, részes- vagy birtokos esetben,
ha bármilyen másíkba is jutottam.

Latin idézet jött nemrég a számra,
de közepét a feledés kirágta,
s főnévvel a melléknevet nehéz volt
egyeztetnem esetben, nembe, számba.

És megriadt bennem valami akkor:
ilyen furcsán is támad az öregkor,
hogy egy biztosnak-vélt részünk leporlik,
mint orr, fül, kéz, lábujj egy kőszoborról?

És kapkodás lett bennem és üresség,
fölbomlott egy öröknek-hitt szövetség.
Ó, latin nyelvtan, rend, erő, szilárdság,
ó, tisztességtelen, csaló öregség!

VESZÉLYES VOLNA

Lehet hogy fölborzolódik az út
és szétrepesztí téglaköpenyét
s a járdaszéli akác sor lehet
hogy karvékonyra ifjul vissza majd
s megjön napjában háromszor a kis
harang szava a harangláb közé
s föláll megint a régi nyárfasor
ami a parttal együtt vízbe dőlt
s lehet hogy a szuszterműhely nyitott
ajtáján kihallszik a kalapács
és kifütytént a jókedvű barát
lehet hogy mint a túlpuccos ruhát
ledobja mai külsejét a táj
és régi szépségében meztelen
elébe tündöklök... lehet... lehet -
Akárhogy is: ha meghányom-vetem
veszélyes volna a találkozás
talán összezavarna engem is
mert kudarcaim romjai alól
hamisan szólna a lelkendezés

PORTRÉFILM

Mikor rólam portréfilmet csinált
a Tv, más egyéb helyszín között
elvittek egy kis faluba is, a
Duna mellé, mert gyermekségem és
ifjúságom tucat boldog nyarát
töltöttem ott, s úgy látszott, s joggal úgy,
hogy a teljesség kedvéért nem árt
néhány ottani kép s néhány személy,
ki most is ott él, s el tud mondani
közös múltunkról egy s mást.

Mielőtt

bementünk volna a faluba, kint
a partszálon filmeztek még kicsit:
a fűzfák közül teátrálisan
néztem a délelőtti, hézagos
árnyékú víztükröt.

Míg járt a gép,
megpillantottam pár méternyire
a stáb hangmérnökét: a partszegély
fölött, drótjánál fogva, szinte már
a vízbe lógatott egy mikrofont,
s tartotta áhítattal; majd mikor
utána megkérdeztem tőle, mit

bűvészkedett, mosolygott egy kicsit,
s azt válaszolta, hogy vízcsobogást
rögzített hang-aláfestésül az
előbbi néma képsorhoz.

A fel-
vételt később folytattuk, bent, gyerek-
kori barátom házánál gyerek-
kori barátaimmal, lelkesen
s versengve mondtak rólam szépeket,
de én mindjobban szégyelltem magam,
mert egyre inkább foglalkoztatott
a gondolat, hogy mily fölösleges
és nevetséges az igyekezet
„megörökítésemre”, s hogy csupán
a vízcsobogást, azt volt érdemes
fölvenni, (bár azt meg vajon minek,
hiszen amúgy is örökkévaló).

KÖNYVEIM

Zöld ruha, piros ruha, sárga barna...

A könyvek varázsa odavan ma.

(Babits M.: Zöld, piros, sárga, barna...)

Csak nézem gerinceiket
a címeket a neveket
valami bennem földereng
hogyan egyik-másik mit jelent
hogyan rég-rég hány cinkos napot
töltöttem velük izgatott
szimbiózisban míg nekem
nyilatkoztak készségesen
s én azt hittem hogy titkaik
segítenek majd valamit
ha minek hozzám köze lesz
majd feleletre kötelez
hogyan a rejtélyek könnyedén
tárulnak tőlük elibém
és egyáltalán hogyan velük
simábban megy mint nélkülük
s ők az igazi társaság -
a kisvilág a nagyvilág
a többi: a *való* való
legfölből *megbocsátható*
mivel csiszolni toldani
meggyújtani kell s oltani
és rózsaszín szemüveget
véve nézni csak úgy lehet
s nem élvezni - kibírni kell

otromba tényezőivel
viszont a könyvek... ők viszont
ők biztos biztonsági pont -
Hát így - De most már renegát
szeme fut a könyveken át
s ha levesz egyet kézbe fog
szíve gyorsabban nem dobog
s ha lapoz benne s ha megáll
mert csöppke bogarat talál
- bár mákszemnél is kicsinyebb -
boldog borzongás lepi meg
s úgy nézi már a szöveget
mint elcsúfított terepet
melyen a bogár örömét
nyilván zavarják a sötét
pontok vonalak kanyarok
unalmas katona-sorok
pedig csak azért a világ
hogy ő jól érezze magát
hisz ő több mint az egész
szemfényvesztő erőlködés
amit hordoz e lila lom
e halott könyv-sokadalom

ARS POETICÁK A XX. SZÁZADBÓL

(Följegyzés a hasonló című könyv olvasása közben)

Miután más-más ars poeticák
tömegét olvassa az ember
s először komolyan veszi
amit komoly nevek leírnak
de aztán lassan kezd megzavarodni
mert halmozódnak a hideg-meleg
fehér-fekete ellentétek és
nem is az egyéniségek jegyében
hanem a tárgyi meghatározásban
még hozzá gyakran szörnyű méretekben
miután mondom kezd megzavarodni
az ember s túl a megzavarodáson
fejet csóválni s kételkedni hogy
egyáltalában lehetséges-e -
kél benne forró hála is ama
szent kóklerek és bohócok iránt
akiknek mégiscsak köszönhető
hogy a „hasznos” és hogy a „praktikus”
az „okos” „pontos” „rendes” „célszerű”
s hasonló más derék szavak közé
az áldott „szép” szó is belékerült

SZÓ

Egyetlen szó alap-alakban
körülötte sterilizált csönd
hígítatlan sötét

Majd az a szó fölver magának...
majd az a szó lazít magának...

Egyetlen szó alap-alakban
s történet lesz jel leírás
még pleonazmus is talán

Ha jó a szó
a ha halló hallja meg

VERS LETT

VERS LETT

Szárnyak suhognak ének árad
vetélkedik buzgó bogárhad
növények sarjadnak kimúlnak
a nagy ritmushoz idomulnak
zúgnak ha szél inal közékük
terem vagy nem terem szeszélyük
százféle színben színesednek
száradnak tűzön szenesednek
körülfognak s el is takarnak
táplálnak óvnak nyugtot adnak
Mehetnék eztán óceánra
halott holdbéli pusztaságra
néhány papírlappal kezemben
bő kert övezne ott is engem:
a kertből vers lett s míg a vers él
e kert erősebb lesz a kertenél

MEGINT TAVASZ

Megint tavasz. Nem tud megatni többé:
a kell, a kell - csábító mezbe bújva,
a kell, a kell - a törvény masinája,
azt hallom én kattogni újra s újra.
Mandula-, kajszi-, meggyvirág s a fűben
ibolya-foltocskák. Holnaputánra
hervadás, majd gyümölcs (ha jól megy), aztán
megint az ősz s a tél kálváriája.
Szabály, ismétlődés, nagyon meguntam.
S ki örvendeztem a törvénynek egykor,
ma fázom tőle, s félek: azt szeretném,
ha kikökenne a rend a szokottból.
Akkor még... akkor még talán... De lelkem
(poros hasonlat) elfáradt madár már,
s ha villám vág is mellette a fába,
csak odanéz, bólint, s tovább se száll már.

ZAVARTALAN

Ámítás újra egy nyár tartamára
reménykedő szem
mozog formát cserél de csak előre
egyről kettőre letről delelőre
társulni s úgy hogy múlt nélkül a mosttól
kíváncshoz a kíváncstól
nevetséges még szégyellni való is
hogy hús ész ábrándokba ringatózik
pedig már hány fagy-mángorolta szarát
látott hány széjjeldúlt aprócska gyárat
megrongyolódni díszbe öltözöttet
zugokba gyűlni száraz régi zöldet
az arcra mégis áhítat telepszik
izgul szorong tűr bízik fél verekszik
talán nem is agy hiszi - hús a
csont ín izom velő bőr ama „rózsa-
bokrok” dús „bokrai a vérköröknek”
rokonai a kezdettől öröknek
mik ha megint kedvük veszítik őszre
nem halálra készülnek - pihenőre
s ha mégis történne valami nem jó
egyforma sorsból sorsuk lesz hasonló
melyben nem tényező a nyápic elme
a fontosabb erők közé keverve
hol az élet nevetve buktatóit
zavartalan békével folytatódik

KEDVEM SZERINT

Vagyok a hangyák istene
gyomok rovarok istene
ha egy-egy plédemre szalad
vagy kezem ügyébe akad
azt kedvem szerint megölöm
vagy éppen arrább löködöm
esetleg térdemre teszem
és sétáltatom kegyesen
meztelen combomra verem
még csak oda se figyelek
ha növény gyűröm levelét
vagy kiszaggatom gyökerét
rigó ribizli-gallyra száll

mit akar ott az a madár?
az én bokromról csipeget
nosza egy jókora követ!
darázs jön keres ideges
fűzettel vágok fele: hess! -
Csitul a délutáni nap
firkálgatok egy fa alatt
mire valami sikerül
vagy a levegő ha lehűl
s be kell hogy menjek micsoda
zárszámadást viszek oda
istenségem perceiről
tirannus-üzelméről
s hogy szívom majd a fogamat
s hogyan szégyellem magamat
mint minden isten - gondolom
(csak hát ők fennköltebb fokon)

ABSZOLÚT MONARCHIÁM

Ez itt most az én abszolút monarchiám

Hogy a farkasalmákat letépkedem-e
a földön széttaposom-e
hogy a gyermekláncfű jövő tavaszig feladat nélkül vegetáló töveit kirángatom-e
hogy rakásra gyilkolok-e hangyát csigát:
szeszélyemtől függ félelmetesen
Szeszélyem meg mit tudom én mitől:
egy árnyék-lebbenéstől
egy futó illattól talán
egy rám fordult vagy elfordult szempártól-e
vérfűnyomásom billenéseitől
vércukromtól vagy hőmérsékletemtől
szexuális közérzetemtől
a levegő nedvességtartalmától
attól hogy mit olvastam délelőtt
mit tudom én mitől -

Akárhogy van félek magamtól
miként az abszolút monarchák általában
mert a korlátlan hatalom a legszörnyűbb rabszolgatartó
a korlátlan hatalom saját birtokosát tartja rabszolgasorban
s követtet el vele cél- és okatlan bűnöket

Fordulok hát inkább a nap felé
sugarai a körtefa...

De lám még közben is
egy frissen kelt borostyánt szaglatok
néhány levele kezemben maradt
unottan összemorzsolom s elejtem

AZONOSULÁS

A gyomot se, azt sincs erőm kitépni. -
Járok a harmatlepte, nyári kertben,
már rész belőle, félek szinte lépni:
magam tiprom, ha ellankad figyelmem.

Lélegzik, érzem, mélyen önfeledten,
lélegzünk, - két boldog gazdag-szegény: mi,
én nem helyette és ő nem helyettem,
vagyok belőle ágnyi csak, levélnyi.

S mert e mimikri egzisztenciális,
nemcsak szemnek, de földnek, levegőnek,
esőnek, napnak, forgó évszakoknak:

legyen sorsbéli azonosulás is,
hogy részeim ha menni készülődnek,
sokáig nélkülük én se maradjak.

TÉVEDÉS

Jön az ablakok ideje
a falaké kettős éghajlaté
a becsukott ajtóké lelkeké
elmulasztott találkozásoké
túli szeretteinké
Sok minden történt nyáridőn
szükséges leülni velük
bizalmat hűséget mutatni
engesztelni keserű arcuk
mert azt hihették már mi sem...

Szervezkedések kint a kertben
a föld felett s a föld alatt
villanydrótokon háztetőkön
légrétegek padlásain
a színek államában

Lenéz néhány napot kihagyva
a gazda s azt hiszi
rossz helyre tévedt

KERTEM

Húszegynéhányadikszor
látom, ahogy
e kert az őszbe lassan
beandalog.

E kert, mely ugyanaz még,
s nem ugyanaz,
mert sok halottal ért meg
egy-egy tavaszt.

S ha a halott fák, bokrok
közé megyek,
az is *valaki* holt lesz,
nem én leszek.

S nem is egy, - rajnyi holt jár
a gyomtakart
utakon, s tudhatatlan,
ki merre tart,

melyik már-nincs bokornál
áll meg, s motoz,
melyik már-nincs fa árnyán
dőlt fűbe most,

melyik már-nincs gyümölcsből
s hányat szakít,
melyik már-nincs virágra
csodálkozik. -

Húszegynéhányadikszor
- s még mennyiszer?
Lesz majd egy ősz (s talán már
itt van közel),

mikor az élő nem küld
már holtakat,
s a kertben szellemek nem
bolyonganak,

csak a tárgyak zörögnek,
míg nyugtató
csönddel nem száll le rájuk
a néma hó.

INKÁBB A TÉL

Ezt az őszt nem akarom észrevenni
hiába tüntet hiába kísérli meg
a szokásos vagy éppen nem szokásos
kellékeivel föl hívni figyelmem
(azzal például hogy a két kis kajszifa
viasszá sárgult leveleiben
csak áll áll mint két bánatos iker
ablakom előtt és vetközni nem akar)
Ezt az őszt nem akarom észrevenni
ahogy tavaly szándékom ellenére
nem vettem észre komolyabb bajok miatt

Az idén a koranyár volt az ősz:
arra esett az immár szinte éven-
ként ismétlődő botrány: a szűkebb vagy a
tágabb család növvő fogyatkozása
E csillagászati s naptári ősze
kihunyta hát őszi érzelmeim
s türelmetlen vagyok és támadó
ha úgy látom hogy mégis egyre őket
próbálják bennem fölriasztani
Elég volt az őszből végképp elég
Inkább a tél! A nem „innen-oda”
sok-esélyű játéka csak az „ott”
amelyben minden így-úgy befejezve
s amelynek kijelentő módjait
legfeljebb a tavasz új-rend-csináló
forradalma lesz képes pár esetben
(s esetleg) feltételes módba tenni

TÉL, ABLAKBÓL

Hová bújtak a madarak? Üres
az ég, a tv-antennák keresztjei,
mint agyag-szobor-vázak, amiket
egy szobrász ott felejtett.

Vázak... A kert is csupa váz, csupa
meztelenség, a tekintet kopog,
mikor hozzájuk ér, a pára-
bolyhokat is kisöpörte a szél.

Kemény lett a világ, kegyetlen,
szemérmetlen - rendőri hullakamrák
célszerűségével berendezett.
S ó mennyi az ismeretlen halott!

Így jó, s még hó se jön, hogy részvevő
lepleivel, csecsebecséivel
enyhítse e világgraszoló,
irgalmatlan őszinteséget.

Így jó mégis: ilyenkor tűnnek el
a saját és az idegen lakájok,
kik fülbesúgó széptevéseikkel
az állhatatlant megzavarják.

HŰSÉG

BABITS-APOKRIF

A „JÓNÁS KÖNYVE” UTÁN RÓL

Züllött és gőgös a világ,
csak nem sikerül rendbe tenni.
Akart vagy túrt próféta-ság,
Ninive... Jónás... cethal... ennyi.

Jónás... cethal s új ostorok,
s holtig termék, bölcs Istenem.
Vagy csak szokásból gajdolólok?
Hát termés az, mely így terem?

Hittem, hogy rontok, építek,
s hány csőd ért és hány mozdulatnál.
Rím, szó, pont, vessző, ékezet -
s több lett-e egy-egy tiszta lapnál?

Nyugalom kellett, béke, csönd,
de rám dörgött a „Kelj fel és menj!”
S míg ugattam a búz-özönt,
kavartam botrányt Ninivében.

Ó, jobb lett volna árnyain
kertemnek a hegyen ledűlni,
s egy pintes könnyű szárnyain
tetszőbb tájakra menekülni,

vagy nézni, ahogy a hajók
a szürke-zöld vizet hasítják,
s a megronsolt felszínt habok
sebhintőporával csitítják;

igétlenül, igátlanul
örülni az örülhetőnek,
s bár a napok virága hull,
nem vélni, hogy ez már előleg.

Hiába! - Máshogy lett, nem
küldtettem egyre Ninivébe,
s ahogy rossz gégémtől telik,
nyílik szám most is az ígére.

Torkomban új s új buzdulás,
az eleve elrendelése,
nem használ a szabadkozás
s a szörnyű nyisszantás, a késé.

csak termék, termék... Nagy az Úr:
a szó enyém, övé a fegyver.
Hát mondom, bár vér is tolul
számból rikács intelmeimmel,

mert egy-egy szó későn-korán
csíráat lök tán ki végre béke
s igazság költözik nyomán
a züllött, gőgös Ninivébe.

HOMMAGE À BARTÓK

Gyarmathy Tihamér képe alá

Mocsár gőzöl? - Zöld-sárga szétmosódás.
Bátortalan kontúrok szeldesik.
Már nem kezdet - valami folytatódás,
több-félszáz fénypázmák keresztezik.

Aztán az élesség, a megnövekvő,
az erre-arra nyíló ferdeség,
az egymás ellen sodróan törekvő
ágaskodás, oldódó enyheség.

Áramlik, lüktet, zúg, harcol, virágzik,
megnyugszik - a végső feltámadásig
a káosznak renddé kell válnia,

s így boldogságot hirdet és szerelmet,
a megaláztatásra győzedelmet
e vérző szívű geometria.

KOSZORÚZÁS

V. N. emlékének

Te, Nándor, lent a föld alatt,
(vagy hát amid még megmaradt),
s mi itt emlékednek adózunk:
ünnepi pózban koszorúzunk.

Ha látnád (jaj! de nincs szemed,
s különben is szemhéj megett,
s különben is a föld alatt vagy,
s nem nyílik ott semerre ablak),

ha látnád, intenél: „Fiúkák,
hagyjátok, marhaság, a mókát”
aló mars innét! tűnjetek,
ha már én el nem tűnhetek!”

Nándor, ha ezt mi hallanánk,
fejünk mélyebbre hajtanánk,
s elsompolyognánk mély borúval,
talán együtt a koszorúval.

A PÁSZTOR SZAVA

Főhajtással a nyolcvanéves Illyés Gyulának

A törzs ha év-
századokon át rendre lép
a történelem útján (persze ez
csak képletes)

olykor a (szintén képletes
bár nem ritkán végzetes)
zajokban megzavarodik
s tán halláskárosodik

s egy-egy nagyobb kanyar
új tájaival
másult kellékeivel
még botrányt is kever

s a törzs megáll
ahogy bajban torpan a nyáj
míg föl nem hangzik a
pásztor erős szava

ki derekát
nyújtja s messzebbre lát
s tudja hogy merre *nem*
s merre *igen*

s a törzs csoda-
szókinséből épp az oda-
valókat tudj a ki-
választani

melyekkel a zavart
megoldva visszatart
vagy tenni ösztönöz
mi érdekül közös

és mondja ha
nem kedves is szava
s itt-ott talán
sebet talál

amíg lehet
mert másképp nem tehet
és ellene
a halálnak sincs fegyvere

mert végképp megmarad
mit hátrahagy
s föllelhető
benne sok-sok kellhető

a törzs ha bármi kor
riasztja s bármikor
tanácstalan
és társtalan

- mint amikor a nyáj
torpan s megáll
s vár míg nem hangzik a
pásztor szava

„... A HALÁLNAK SINCS FEGYVERE”

Illyés Gyula halálára

„*És ellene
a halálnak sincs fegyvere*”

- Féléve csak
hogyan e szavak...

Köszöntve mégpedig
dús nyolcvan éveit -
S most mint zavart
rossz jó ki csalt

szégyenkezem
hogyan hát igen:
hogyan mégis rátalált
lám a halál

Ő már vízszintesen
az függőlegesen
(Ő a szép rendnek e
fordult derékszöge!)

Ő már vízszintesen -
Pedig sosem
vállalt ilyen esett
test- s lélek-helyzetet

hogyan el kell túrnie
hogyan csak *tesznek* vele
és ő semmit se tesz
- félelmetes!

- Bárhogyan történhetett
mégsem lehet
szenvetű ige alanya
Illyés Gyula

Ami most szenvedő
az már nem ő
az csak egy elhagyott
lak melyben nap lakott

s e nap most fölrepült
és a zenitre ült
és eztán fenn ragyog
mint az örök Nap ott

Ám minthogy földi volt
bút bajt nyomort
tapasztalatból ismer ő
de el nem ismer ő:

figyel nagyon
az égi vándorutakon
és mindenütt
mindenhová besüt

ahol
sötétség és hideg honol
vakul a szem
s a fog vacog keservesen

- S mi akkor ünneplő hommage
volt az ma vallomás
és mert akusztikája a
legvégső csönd maga:

most árad zeng tolul
győzelmi kórusul
hogya „*ellene*
a halálnak sincs fegyvere”

ILLYÉS GYULA GONDOLATAI

A költő halálakor

Most váltak visszavonhatatlanul
öntörvényű s végképp felnőtt erőkké
gránit- sőt gyémánt-tábla-vésetekké
fém-domborítású törvény-lapokká
Többé nincs aki egyetlen vonást is
meg tudna változtatni rajtuk eztán
akár önként akár kétes parancsra
Teremtőjük falnak fordult - előtte
nem áldta meg teátrális szavakkal
s nem küldte el apostolkodni őket
falnak fordult csupán s magukra hagyta
bízott bennük: lelkéből lelkezett
magzataiban: másnemű anyagból
de ők: ő - csöndesen érezte tudta

Hát ilyenkor következik be a
diadal (vagy a végleges gyalázat
az ebhitű szülőknél)

Itt e pompás
utódok lassacskán mind elszegődnek
egyszerre sok felé és több felé még
s gazdáik észre sem veszik mikor
nagyobb szobrák lesznek általuk

Gyászoljunk? A milliomos szülők
tisztességes örököseinek
valamiképp mégis ambivalens
érzése bennünk: önsajnálkozás
és hála együtt hogy a hagyaték
nem nő tovább de hogy már eddig is
ilyen hatalmassá növekedett

FA

A nyolcvanéves Keresztury Dezsőnek

„A világ szelei csak lombom mossák.

Állok. Gyökerem köt el nem szakadva.”

(Keresztury Dezső: Beszélgetés az igazságról.)

Ez olyan fa, igen, ez csak olyan,
hoggy gyökere van, és hoggy lombja van,
vagyis: olyan, akár a többi fa,
nincs senkinek miért csodálnia.

Ez olyan fa, igen, ez csak olyan,
hoggy gyökerének ezer ujja van,
s az ezer ujj ezerfelé szaladt,
s jól megkapaszkodott a föld alatt.

Ez olyan fa, igen, ez csak olyan,
hoggy lombjának ezernyi gallya van,
s ezernyi gallyon százezer levél,
s a százezer levél mind zúg, beszél.

Ez olyan fa, igen, ez csak olyan,
hoggy lombjában világ tudása van,
mert fújta, fújta a világ szele,
és megtöltekezett a lomb vele.

Ez olyan fa, igen, ez csak olyan,
hoggy lombja védősátor, baj ha van.
hoggy árnyékában, fáradtság ha lep,
pihenni s felfrissülni is lehet.

Ez olyan fa, igen, ez csak olyan,
hoggy gyökerében hűség súlya
s e hűség soha el nem engedi,
áll a fa, áll, áll: a gyökér köti.

WEÖRES SÁNDORNAK

70. születésnapjára

Az esemény jön és elsuhan
s az emléknek száz ideje van.

(Weöres Sándor: Rongyszőnyeg)

Az esemény ha nem változik emlékké meg sem esett
mennél könnyebben változik viszont azzá annál értékesebb
Az eseményt emlékre-hajló jó képessége már akár a
következő pillanatban rávési életünk falára
és úgy hogy onnét többé halálíg letörölhetetlen
s földézve száz arc (idő) jön vissza szépen s egyre szebben -
E sóttalan gyalog-okoskodást
Sándor kérlek hogy megbocsásd:
azért volt szükség rá hogy érthető
legyen és megítélhető
ha azt mondom hogy első kézfogásunk
óta emlék lett bennem minden találkozásunk
Így mostanában vissza-visszatérve
a közös több mint negyven évbe
emlékek rengetegében
bolyongok alva ébren
s ledőlök egy-egy terebélyes
emlék-fa tövéhez
s ismétlek számolatlan
mennyeiségben meg változatban
és mint gazdag
kit vagyona hatalma mozgat
dúskálok boldogan
tőled kapott dús kincseimben...

Köszönöm Sándor és éltesse Isten!

FORDÍTVA INKÁBB

BÁTYÁM RAVATALÁNÁL

Ő csak feküdt ott föl pattanva szája
s mondta a pap kezében bibliája
A halottasház ajtaja az egyik
rosszul betámasztván zörögve megnyílt
Volt aki ingujjban jött más megint ki
feketében nyakkendővel vonult ki
A gyászhuszárok szinte félcivilben:
kék-szürke nadrágban s kék-szürke ingben
S a kondoleálók sorjában egyre
hol csak kezet szorítva hol ölelve
A fejnél két vas kandeláber ormán
spirituszláng égett izgága-formán
S ő csak feküdt horgassá vált az orra
s nyakát mintha kissé behúzta volna
szokatlanul hiszen tartása állva
s jártában is olyan volt mint a szálfa
Ki bagatellizálta a világot
most íme ő is bagatellizált volt
kit nem soká a föld alá bedugnak
étkévé sok jóétvágyú kukacnak
de így is most is még csodák csodája...
Feküdt feküdt csak föl pattanva szája
S nem szenvedés ez - Isten látja lelkem -
félíg sajnáltam félíg irigyeltem

NAGY CSALÁD

Testvérek gyűltek össze testvér
temetésén
Előbb valami változás
nyomait fürkészgetik egymás
arcán hisz újra kevesebben
Aztán föl- és lenéznek
és körbe-körbenéznek
mindenre és mindenkire
csak a másokra nem:
szégyenkeznek hogy éppen az
és hogy nem ők
pedig...

ÁTLÁTSZIK RAJTA

Ez bizony már a kisebbik csapat:
két fiú, két lány, aki itt maradt.
Három fiú, két lány s anya, apa:
túl a család nagyobbik hányada.

Az öt gyerek most már nyugodt lehet:
szülők örködnek életük felett
vagy hát holtuk felett... Vagy hát az ott
miféle ismeretlen állapot?

És a szülők? Két asszony-lány keze
gyúrt napjaik az fényesíti be,
s három bátor fiú áll oldaluk
mellett, ne essék semmiképp bajuk.

S mi négyen itt, a szétroncsolt család. -
A súlypontunk nekünk is odaát,
köröttünk e világ elvékonyul,
s átlátszik rajta mindinkább a túl.

A HALOTT HOZZÁTARTOZÓIHOZ

Most kell a földet megszeretnetek,
vagy most kell Istent megszeretnetek.
Ki eddig egymagán is létezett,
eztán már az idők végezteig
csupán csak jóvoltukból létezik.

OTTHON

Végül is innen a világot
a tér három dimenzióját:
a földön földbe levegőbe
Végül is innen az időt a
múltat a jelent a jövőt
Kinézek házfalakra látok
alig száz méter út a szemnek
fönt repülőgépek galambok
lent egyre-másra kő meg aszfalt
s a nappalok sötét burokbán
lágyművek zárójelében
Csak útszél ez s a szél a vendég
s a föld forog nincs más idő itt
de biztos pont határi őrhely
fészek várbástya menedékhely
s akik szorosabban lazábban
hozzátartoznak: jötevőim

Pár száz méterre a szülőház
látnám a temetőt is innét
érezem őket a házakon túl
erőterük táplálja kedvem
amíg az egyiktől a másik
bejáratáig elbotorgok

FORDÍTVA

Lehet, hogy egy reggel nem indulsz:
lerogysz, lábad végképp kitörve.
Meglódul a lakás bolondul, s
alázuhan az ég a földre.

Toporgok majd - béklyóban állat -,
erőm kifogyva nem menekszem.
Nézem cipődet és ruhádat,
néhány perc, s éveket öregszem.

Gonosz vagyok: fordítva inkább!
Úgy nyilván könnyebb lenne sokkal.
Nekem könnyebb, s neked? - Kibírnád.

Hogyan? - Miként rossz napjainkat
eszköztelen alázatoddal
értem s helyettem is kibírtad.

ÉRZELMES

Érzelmes lesz, sőt érzelgős esetleg,
ha, amit hétköznapijaim teremnek,
azt írom meg... például, hogy a múlt
hetekben néha minden régi volt,
vagy mintha az lett volna -: mind a három
lányunk itt ült az árvult lányszobában,
itt ült, s csak ők, s csak kettőnkkel, velünk,
és több mint tíz év tűnt el mögülünk,
és én, bár nem gondoltam rá, mi történt,
előre néztem, aggály nem gyötört még,
s tervek nélkül is tervekkel tele
hintáztatott az álmok tengere;
...vagy azt, hogy elborult az ég fölöttem,
az utcáról mikor reggel bejöttem,
már kettesben, mert messzi unokánk
s egyik lányunk elment pár hét után,
s bizony eszemben járt, mint másilyenkor,
hogy tán... (Vén lettem, s gyöngye az ilyen kor.)
Mellem nagy őszi rétté változott,
s ott gyászos varjúhad kiáltozott.

Érzelmes, sőt érzelgős, mit tagadnám...
De hát az élet is jobbára szokvány,
s akkor vagyunk valóban benne, ha
apró ügyeknek is kerít sora,
s önámító, ki pódiumra állva
magát különlegesnek titulálja. -
Lám, érzelmes, sőt érzelgős vagyok,
mint a kicsik, nagyok s az átlagok.

KÖLTÖZKÖDÉS

Nézem a szemed nézek a szemedbe az én szemem néz vissza rám
magam nézem hát magamat s furcsa módon
űrbe néz mégis ez az odavissza
körkapcsolásos kutatás az ūrbe
s az ūr megtöltődik valamivel
valami színessel ahogy a levegő is
elszínesedik ha belé tekintünk
Ūrbe néz ez a szem én kicsi lányom
kis anya-lányom ūrbe néz e szem
S az ūr két oldalán a dolgaid
költözéskor az udvarra tett bútorok
melyek a régi otthon
meghittségét viszik a szabad ég alá
s míg köztük jár a költöző „Az én
házam az én váram” biztonsága veszi
körül csak hogyha túllép rajtuk akkor
fogja el a sem-itt-sem-ott riadt
kiűzöttsége

Ó kis anya-lányom
költözöl néhány éve már szünet nélkül csak költözöl
az otthon bútorai fontos nem fontos tárgyai
az udvaron sorakoznak az utcán
s még messzebb: nyargaló s országhatárokat
átvágó utak partszegélyein

Költözöl kiseddel karodban
költözöl viszed bútoraidat más otthon falai közé
és úgy viszed hogy mindig azt ami még a legközelebb
ami hozzánk legközelebb és lassan egyenként kicsúsznak
látókörünkől dolgaid s velük te is te is
és karodon a kised is

Aztán pár lépés az időben
s karodról a kised leszáll kisedet vesz karjára ő is
az ismétél és így tovább és folyik a költözködés
Majd pár új lépés az időben
s kihullunk mi te s az a kised is
elporlanak a bútorok a tárgyak szemétre kerülnek

vége lesz a költözködésnek vége lesz végérvényesen
s a sorban a negyedik ötödik kisdéd csak hírből tudja már
hogyan téged más otthon nevelt fészkében én kis anya-lányom

MÁS

Elment

Ma úgy nincs mint ahogy
akkor nem lesz

Csak annyi a
különbség (csak? nem is lehet
ennél nagyobb s kegyetlenebb)
hogyan most innét ment el s ide
jön haza

akkor meg ide
jön és innét megy majd haza

ÖTÖSFOGATOM

Unokáimnak

Én kicsi ötösfogatom
alhatok én már a bakon
visztek s tudom hogy jó felé
akkor is ha a sír felé

Én kicsi ötösfogatom
átugrattok a síromon
s én mindig élő lehetek
és mindig mindig veletek

Egyitek őrzitek szememet
másitok őrzitek szívemet
s a harmadik s a negyedik
s az ötödik is valamit

S bár így szétszétva ha vagyok
mégis egészben maradok
s rátok tekintve a világ
engem fog észlelni tovább

Én kicsi ötösfogatom
verseknél felsőbb hatalom
szám szélét - nézzetek ide! -
derű sugara fényli be

KILENCEDIK HÓNAP

1.

Duzzadt hasfal, méh és burok.
A forma kívülről barokk.
Bent, hol minden naturalista,
ki gubbad: Jancsi vagy Juliska?

2.

Úrhajósénál ezerszer nagyobb
kaland, amibe nemsokára fog.
Most még érzékei bezárva,
lebeg puha, meleg homályba.

3.

Oá-
oá
hová,
hová
kerültem?
Oá-oá,
jobb volt bizony
belül, benn.

4.

Sok százezer éve. - Már nem csodálja
sem a tudós, sem a falu bolondja.
De nekem lélegzetem szaporább,
s nyelem könnyem, mikor lányom kibontja
a milliárdnyi páratlan csodát:
a néhány napos unokát.

5.

Oá-oá...
Más hangja nincs a csecsemőnek.
S e két hangból
majd nagysoká
ostobaságok, bölcsességek
dzsungel-erdői nőnek.

1983. június

UNOKA-RIGMUSOK

1.

Elér-e még a föld felett?
Vagy meglehet,
hogymár csupán emlékemet?

2.

A nap feljött rég az égre,
hogyelőször bújt a fénye
egy új szempár tükörébe.

3.

Hatodik unokám -
De én nem unom ám!

4.

Bálintka, Violka,
mi kéne, ha volna?
Szilvinek, Évinek
hogy ityeg a fityeg?
Hát a kis Krisztián?
Messze van! Nagy hiány!
S Ábel? - Ő csak félnapos,
rigmus nincs még róla most.

5.

Három fiú, három lány...
Engem meg már Kháron vár.

1983. január-június

VALAMI NEM

PILLANAT

Március-végi hűs eső
(ez már a növények esője)
forró arc kék-lila keretben
(a forró arc esője is)

nemcsak szomjat szüntet itat
- kibontja fenséges hatalmát
sietteti azt aki élni
azt aki halni készülődik

iramló gépkocsik suhamló
kerekek zsíros sercegése
a gesztenyefák süketek még
a gallyakban a füleik

forró arc kék-lila keretben
eltűnődő lassú eső
fölszáll a tér kő-helikopter
s áll magasan magányosan

végrendelet-fontos szavak
játékosak mellékesek
világ-paktum közzétevői
kisóvodások cserfelése

köröskörül a levegő sem
ártatlan és érdektelen
beleég ez a pillanat
és marad benne maradandó

mint encián-ég háttérén
dombor bárányszerű-alakzat
Luca della Robbia-féle
fehér majolika-csoport

HÚSVÉT

Álomból? ájulásból?
e világból-e? másból?
ködök felhőkbe szállnak
kavargások megállnak
a szem felel a fénynek
a fül zajnak zenének
a friss ujjbegy megint a
dolgok bőrét tapintja

az érzékszerv ahány van
boldog feltámadásban
vesz részt e foghatatlan
húsvéti fordulatban
mely sokszorozva hozza
a régit rendre vissza
s az ocsúdó csak ámul
elébe hogy mi tárul
s hogy közben itt mi történt
nem volt ily zöld a zöld még
hang dörgése madaré
így szívbe nem talált még
s egyáltalán az élet
eddig még így nem égett
akkor se benne hajdan
az első virradatban -
Álomból? ájulásból?
e világból-e? másból?
mindegy: valami meglett
valami végre nem lett
s ő szép engesztelésül
most testben égbe készül

NE HAGYJ!

Ó gyermek,
kegyelj meg:
engedj célokra törekednem,
ne hagyj zuhanva öregednem!
Ha majd végképp kiváltam,
futhatsz még nyugtalan szivednek
vonzóbb utakra bátran.

VITTEM

A járművek nagyon zajongtak
kíméletlen szél jött a hegyről
órákig próbáltam alakját
arcát valakinek odaadni
de bár fullasztóan nehéz volt
meg kellett tartanom magamban
és vittem körbe össze-vissza
ő nyilván semmit sem gyanított
kigyulladtak lassan a lámpák
s lehajoltak belém hajoltak
fényüknél láttam egyre jobban
a fölhízó feketeséget

részét a gyűlő éjszakának
azzal többet hogy élesen fájt
és hogy nem bírt elmúlni tőlem

BŐRT-BŐRHÖZ

Naptár-parancs közösség-rendi szokvány
kicövekelt helyek hol héthatárnyi
távolból már-már szem-nem-látta formán
s fül-nem-hallotta hangon konstatálni
alig lehet a másikat világnyi
történetek s történések kiforrtán
amikor (kéz-láb-fejlevágta torzó)
érezéklést szomjúhozva teng az ember
s az idő és tér mértanában olcsó
zavart kíván bőrt-bőrhöz értelemben
Ó rend ó mércék tánc szabott ütemben
zenére testre kicirkalmazott szók!
Nő a jég nő a szám a pont a más-más
a külön drótok külön jajgatásra
a szorgos osztás némuló kiáltás
a holnap társtaszító társasága
- s homályba vész a visszhang folytatása
ködök mögé rejtőzik a kilátás

VALAMI NEM

Csillag-középen is hiába vár
ezer út egyikén sem érkezem
A bújócska bújója annyira
elbújtam már hogy magam sem lelem
A spektrumot látja: valami nem -
jóízű ételt rág: valami nem -
szép kapcsolatokat terem: valami nem -
kérdés és választ kap: valami nem -
A lég kémiaja se mint előbb
Maradna az hogy leül s úgy marad
s ott helyben hibernálja életét
hogy később majd talán
talán talán -
De le-leinti a tapasztalat

TALÁN TALÁN

Dátumok naptár forgatása
szűkülő tölcserforma út
Most hétfő kedd szerda csütörtök
s a tervek hosszúra nyúltak is
Természetessé vált a botrány
elgázolják a holtakat
az élők meg szorozva élnek
majd egy vagy két „t” sőt „vala”
Kiadhatod napi huszonnégy
órára ruganyos öled
egyszer csak odafúj a szél és
csontok zörgését hallani
De bölcsélet se tud tanácsot
s ijesztésem fondorkodás
csináld kedvedre ami tetszik
lám így se úgy se jobb a föld
öröm bú nem javítja rontja
csak ha beléoszlik a hús
attól lehet nőhet ki egy szál
virággal több... talán talán

SZÍNKÉPEK

Lát nappalt és lát éjszakát -
színeképeikről mit se tud
hogyan ez is az is hány elemből
hány árnyalatból lett mi lett
hogyan milyen kálvária-út
mennyi leroskadás verejtek
„Nem bírom!” bújik mindenikben
Ha boldognak lát bánt az is
boldogtalannak bánt az is
Szeme tükröm sosem lehet
nem ismerek magamra benne
Sorstalan a vágott virág
csak a tövén az igazi
amin látszik hogy a sötét
gyökérből nőtt vidám szírommá
Sorstalan a halott kamasz
csak az élő az igazi
akin látszik hogy napsütött
tájról tévedt jeges vidékre
De ő ezt úgysem értheti

KÍVÁNAT

Így összevissza zavarodva
bár dugna egy barlang vak odva
s ott éjbe és magányba zárva
keverednék fekete sárba
s onnét ha egyszer még kijönnék
s a Belzebub kisöccse lennék:
bár szóba velem ne is állnál -
ó te dinasztikus királylány!

ELKÉPZELHETŐ

Amint ő s nem te (bár te) - ő
amint ő vagy a benne
tanyázó s működő erő
ha épp javadra lenne
vagy lenne éppen ellened
és semmit sem tehetnél
és nyugton túrnöd kellene
hogy terveidbe nem fér
és lenne szövetségesem
rossz portyázásaidkor
és téged ellenségesen
elűzne vágyaidtól
amint ő öntörvényei
szerint s nem füttyszavadra
mozdul s árnyai fényei
ütemét maga adja
igen: lehetne könnyen úgy
hogy énfelém hajolna
s veled viselve háborút
csupán rám lenne gondja
sőt éppúgy elképzelhető
hiába büszkeséged
hogy aki nem te (bár te) - ő
velem megcsalna téged

FORTÉLY

Ahogy bár kissé kölnis hódolattal
de még ma is mondják mivel hatásos
a széptevők hogy „Mi már valahol
s valaha rég találkoztunk” -
tehat
mély-mély kapocs határanincs idő

köti egymáshoz őket s így komoly
alapja van... sőt ez még többre is...
én csavarintok jókorát a bájos
szövegcsén s azt fogom majd mondani
ha nem viselkedik kedvem szerint a hölgy:
„Minden erőmmel és folyvást azon leszek
hogy a jövőben sehol és soha
ne találkozzunk többé” -

Ez talán
gondolkodóba ejti s módfelett
meghökkeni a hölgyet sőt esetleg
meg is rémíti s éppolyan hatást
vagy még nagyobbbat kelt mint az a másik
(Persze az is lehet hogy örömet)

BUMERÁNG

„Ha majd öreg leszel...” Ronsard... agyon-
csépett szöveg mint Villoné is: „Adnád
szívesen majd de koldusnak se kell
amit most megtagadsz”

Lágy vagy kemény
fenyegetések s roppant ostobák
ne hallgass rájuk -: önvigasztalások
Légy kíméletlen s önző gyűjtsd a mézet
ne nézd hogy az a másik... Rágja szét
párnáját kínjában a szerelem
nem irgalmasság rakd tele a mézes
bödönt s ha majd keserű lesz a szád...
Mert Ronsard Villon... az nem érdekes
de keserű lesz mindenképp a szád
ha majd öreg leszel ha az leszel
és hogyha már a koldusnak se kell
amit most (mondjuk tőlem) megtagadsz

A TÖRTÉNET VÉGE?

Feküdjék, édes hölgy, szépen bele,
itt a gödör, a szívem közepe.
Elföldelem: súlyos göröngyöket
dobál a deszkára a képzelet,
s néhány virágot hozzájuk kever.
Alattuk, hölgyem, bizton jól hever.
S mert ebben vannak még hiányai
segítek, hogy lennének álmai;
hát persze olyasfélék, aminők...
már amiket férfiakról a nők...

Ám ahhoz csöppet sem ragaszkodom,
hogy rólam is, bűbajos asszonyom,
vagyis hogy én is egy...

Ó, jaj, igen,
ólommá lesz e sírtól a szívem
előre is tudom; de hogyha így,
akkor viszont miért ne volna így?
Mentségemül ki kell jelentenem,
halálában végképpen büntelen,
s vagyok legfőbb negatív oka:
túl-túl soká kellett kibírnia,
megunta nyilván, s törten „elhajolt”
(afféle „fordult” Szép Ilonka volt,
kit titkos bú éppen, mivel velem,
és nem azért rágott, mert nélkülem).
Én mégis a köztemető helyett
bennem kínálok önnek nyughelyet,
meg aztán - szól az ó parancsolat -,
hogy „...a halottak a halottakat...”
s én is majdhogy halott vagyok, bizony,
magamra hát vonatkoztathatom - -
Édes hölgy, ami önből az enyém,
arról többé nem mondhatok le én,
kivéve, hogyha a nagy harsonát
még mostanában megfújnák... Nohát,
akkor - becsszó! - tüstént elengedem,
s még zsebkendőmet is meglengetem.

ANAKRONIZMUS

Ha régi római szokás szerint apád
elé letettek volna újszülöttként
s apád mint néhány római apa
úgy döntött volna nem kellesz neki
vagyis nem vesz föl csak rádnéz s tovább megy
és folytatódott volna mint ahogy
még akkortájt történt a folytatás
tehát úgy hogy nem is nősz föl soha:
hány versemet nem írtam volna meg
mert nem lett volna hogy kiről s kinek -
Így most a kérdés az: nem kár-e hogy
az említett jogot rendet szokást
azóta eltörölték...

KÉTSOROSOK

Egy „odaadó”-ra

Odadtad magad. Bánom én, odadtad-e.
Az érdekel, hogy visszakaptad-e.

Mesehős

Volt egyszer... volt... igaz se volt talán.
S lecsúszott az Üveghegy oldalán.

KICSI

Kicsi... kicsi... kicsi... kicsi...
de nem tudja és nem hiszi

Meseház csöppnyi mesekertben
bokormagas égi szelekben

Följebb már az isten lakik
az meg csak üzze dolgait:

szíve annak nyilván erősebb
háta is nyilván tehetősebb

s a meseház lakója ha
ütné is őt kell bírnia

magát viszont csöpp baj ha éri
toporzékol sír és nem érti

s azon nem is gondolkozik
hogyan az ott fent sírhat az is

a fenti ki korántsem isten
vagy úgy hogy gyakran függ kereszten

s hátára és szívére több
s iszonytatóbb kötömb görög

s a meseházba mesekertbe
bújna ő is csak férne benne

de nem lehet de nem lehet -
A lenti meg ki-kinevet

sejtelmetlen nyugalma jámbor
békéje meseablakából

s néz néz s fejet ráz nem hiszi
mert hát kicsi... kicsi... kicsi...

A FŐMONDAT IDEJE

A csúcsra ért egy pillanat:
most mind kiteljesedik
minden megtelik szól felel
ez a főmondat ideje
a gombé a torony-hegyen
a mutatóké óra-szám-
lapon a gömb ideje ez.
Csak tudná! Csak sietne is
hogymondja hogy megtegye
amit most és többé soha
ami majd márvány-címerül
rangjelzőnek meg is marad
s amit ha nem: túlszáll a nap
a delelőn s bealkonyul
és keresheti kint s belül
naplókban és fényképeken
teste is megátalkodik
lelke is megátalkodik
s ellene fordul nem segít
Nézik szánják s legyintenek:
fölglyűlt egy csillag és lehullt
s tündöklését nem látta szem

FÖLDÖNJÁRÓ

Kiiktatás ki- s áthuzás
és nem verébre-ágyuzás
és semmiképp se átkozás
ha törvényt tölt a változás
Aki mindegyre ijedőbben
lépeget a híg levegőben
landoljon csak minél előbb
ne hányja le a levegőt
Fölvitték - könnyen az se ment
de megszakad ki tartja fent
s kívánni attól nem lehet
hogyközben „Szeret?” - „Nem szeret?”
Ó gyalogosok lám kivel ti
fogtok sárban-porban tipegni
fogjátok fogni a kezét
egy szánandó szerelmesét
Felhők nyugodtak legyetek
nem szakítja föl begyetek
alulról leskel csak tirátok
nincs otthon ott ahol ti jártok

VALAKIRE

Majd a talaj fölé emelkedik
és gyalogol de semmit sem halad
s Kőműves Kelemenként reggelig
mindig ledőlve látja a falat
fogaskerék-mozdulataiba
nem kapaszkodik illendő kerék
buzgalmairól azt kell látnia
hogyan színjátzó terméketlen herék
vagy azt kellene látnia de cső-
látása miatt nincs hozzá szeme
ég áldja hát lubickoljon dicső
gyanútlanágban (ámen!) szelleme

SZEGÉNY

Ez eteti, az meg mesél neki,
a harmadik lázát hűsítgeti.
Kevés, kevés... Hogy minden porcikája
külön szolgálatot kapjon, azt kívánja.

Csak hordja ez bőséggel ételét,
csak mondjon a mesélő szép mesét,
ki meg kannak kiváló, hát az ágyon
csinálja buzgón, amit kell csináljon.

De mindez semmi, mert, mondjuk, füle,
lábujjai vagy válla, köldöke,
hangulat-skálái, bazár-szeszélye

teljes kielégülést sose kap.
Természetes, hogy jajgat és harap,
és szenved, szenved - ó világ szegénye!

SZÉGYENKEZEM

Az eligénytelenedés
a túl-soknak hírelt kevés
a csodássá lelkendezett
nincs-nála-közönségesebb
a heréből nőtt szófia-
monstrum-kalokagathia
s efféle szutykos egyebek

Szégyenkezem

Mi mást tegyek?

SZAKÍTÁS

A sűrűn satírozott lapokra vastag, fekete csík csapódott.
Kegyetlen, de határozott, s így végül is jótevő.
Aki nézte a telefondrótokat, nyilván látta iszonyú vonaglásukat.
Bennem álomba sírja magát egy halálosan kimerült, félholtra vesszőzött kisgyerek.
Benne csupa napfölkelte; minden égtájon egyszerre.
De kezében az én rostám, s úgy, hogy végképp hozzája nőve.
Lesznek keddek és szerdák, hétköznapiak, jég józan reggelek.
Lesz, hogy nem mehet túl a bőrén, lesz, hogy nem mehetnek túl a bőrén.
Lesz, hogy szirénahangra sem jön a mentő-különítmény.
Kímélje, akinek dolga akad vele!
Kímelném én is, ám nincs hatalmam magamon.
Szememen se, mert azt mostantól fogva ő szegzi magára.

NAPONTA SZÁZAT

Elbocsátó szövegeket
naponta százat
tüskéből késből méregből kötélből
napot fedő báránypelhő cicás
bolyhaiból
augusztusi piros alkonyatból
decemberi nyűszítő koraestből
hogyan bántsam ijesszem megöljem
rakjak vállára tonnákat cipelnie
ölbéli állatkát ölembe fogjam
dorgálva simogassam úgy altassam el
naponta százszor
és naponta százat -

Nem tudom hogy milyen legyek magamhoz

OK ÉS OKOZAT

A szem ha teli van nyugodt s nem látszik mivel van teli
de aki belenéz az a teliségét érzékeli
A szem ha kiüresedik nem úgy hogy mindig üresebb
csak testiessé lesz az űr és lesz folyton testiesebb
Nézzetek abba ott például (könnyebb a harmadik személy)
most abba egy nagy űr esett jókora már a kezdetén
Láttátok-e József Attila utolsó fényképén szemét?
Csak soha úgy csak senki úgy ember soha állat se még!
Ha az a szem például egyszer az égre szállna hold helyett
a boldog fűszálakat is előntené a rettenet
Most annak (harmadik személy) szeme kezd hasonítani
ama József Attila-szemhez ezt tükör nélkül mondja ki

mert belülről is látja mert belülről préselődik a
szemébe az üresség-massza hideg zavaros anyaga
Elveszti értelmét a mozgás a beszéd az étel-ital
s mint ritka s nem védett növényfajta a kedv kihal
Arányos-e ok s okozat jogosan megkérdézheted
de van oly furcsa okozat mely jórészt magából ered
esetleg itt az óriásfák törvénye és példája áll:
vedd tenyeredbe a magot aztán az érett fát csodáld
Bár most az okozat - szegény ok! - még úgy se fontos mint a mag
mert okozat teremt okot: fordítva jár a folyamat
A képzelet is képes ölni de jaj kire ártatlanul
mint gyilkosára rámutat egy megmeredt halotti ujj
Én ő (a harmadik személy) szeretné(m) kérni hogy legyen
ez a keserves nagy csapás mindenképp a saját ügye(m)

EMLÉK LETT

Csak néhány napja még s a hang
mintha erdők mélyéről hegy mögöttől
csukott ajtókon túlról sokadik
szobából haldokló gyerek
szájából álomból fölébredés
után magamból pár tíz év előtről
S az arc... dobozból sárga fénykép
könnyhártyán át látott valódi arc
zavaros vízben arc-tükörkép
portré tüllfátyollal takarva
ködben búcsúzó vendég kedves arca
S a fájdalom... az is az is:
háborúból húsból maradt golyó
velünk született csonkaság
mely mindig fáj ezért nem is nagyon
legföljebb némi sejtelmes nyomás
és hogy gyöngébb a nap heve
Csak néhány napja még s - szelid csoda -
emlékké változott azzá tudott
változni a szokásos
lassú folyamat nélkül mely a végén
akkor sem hoz mindig esszenciát
gyakorta semmit

KÍSÉRTETTE

Kísértetté bolygó lélekké az a pillanat...

Székemre ül ágyamba fekszik vonaton
mellém telepszik megjelenhet mindenütt -
Felé fordulnék és leinteném:

„Én nem kívánom károdát eredj
maradj élő ne kényszerülj hozzám közel
fölmentelek távozzék végre tőled a
kötés mozogj testben lélekben szabadon
nekem se jó csak bosszúnak örvidenem!”

Zúzott sírás érezni rajta a rácsokat:
aki lelket öl bolygó lélekké enmaga
teszi magát hogy vétke tárgyához leend
láncolva míg nem jár le a vezeklő idő
„Én nem kívánom károdát” - egyre mondanám -
„Térj vissza élőnek fölmentelek”
De nyomódik a rács mögötte fölszakad
a roncsolt sírás - így rendeltetett:
kísértetté bolygó lélekké az a pillanat...

REND

Ez is ez a széjjelzilált
tépett történet e merő vér
s a belépréselt jajgatások
torlódó kakofóniája
a fonák fonák a fonák
hogymintha robbanás után
egy égre néző üres arc
s kiégett sivatag-pupillák:
rend rend rend... így kell így a jó

S a szív cserépdarabjai

INKÁBB BIZTATÓ

A kísérőjelenségek mások a lényeg ugyanaz
nem az első nem az első ki tudja hányadik
egyszer csak megmozdul valami szilárd
egyszer csak két lábnyom amit ha addig
összecsúsztattak volna milliméter
pontossággal elfödte volna egymást
két lábnyom viszonya bomolni kezd
előbb csupán ütemben hosszúságban
aztán egymástól távolságban is

tehát irányuk mint a „V” két szára lesz
visszhangos üresség nyílik mindenfelől
az agy elfelejti az egyszeregyet
s a fekete s fehér között a különbség kisebbedik
Nem az első kész járatokba ömlik a nehéz ürm
a mell izmainak ismétlődés a terhelés
megszelídülnek újra a buszok és teherautók
segítséget ígérnek gyógyulást
az utolsó pillanatban lép csak előlük el a láb
Az elme érti hogy megint nem érti
okot kutat s biztos hogy nem talál okot
gyakran marad nyitva a szem éjente s nézi a plafont
s hogy vörösség ráházza be reggel mutatja a tükör
Nem az első szomorú lenne hát hogy újra hogy megint
nyomorúság veszteség megverettetés
de nem szomorú lámszak inkább biztató
hisz aki így bír még érezni akiben
ily éles kín képes teremni még
erősen él az és kíván is élni ha nem tudja is

TAN-VERS

A rossz vesztő ágaskodik
gyaláz aláz vádaskodik
bambán föl nem éri ésszel
hogya a sár is lehet ékszer
ha képlékenysége mondjuk
hogya gödre púpja mondjuk
ha ami mert széllébelet
valakinek épp ezért kell
hogya a kecskét húscskával
az oroszánt káposztával
erőltetni mindhiába
s hagyja abba ha csinálja
s hogy melyik a jobb s a rosszabb
hogya a hús vagy a káposzta
hogya egyszer ez a módi
minek rajta morgolódni
s hogy utánuk és hogy aztán
csak oroszán az oroszán
és hogy kecske csak a kecske
meg ne háborítsa ez se
A rossz vesztőt csapni szájon
ne szavaljon prédikáljon
hevét jobbra másra költse
legyen csöppet végre bölcsőbb:
ez a világ rendje módja
Máskülönben - Isten óvja!

EGY HÉT

Egy hét (hét nap) - Hét év?

Kint déd-dédunoka galambok
szárny-pár sora villog,
amint a raj kereng az ég kék
vászna előtt.

Számolgom:

hány őszi lombból nőtt rá sírhalom?
Ha úgy elém hozná a forgalom,
megismerném-e őt?

ENYHÜLVE

A képtelenség, íme, meglett.
Bolyhok, pelyhek karcos tüsökké.
A szemem át aki a szívig,
aki a velő velejéig,
most még a felhámig se. Vége.
Emez útért mások-e, ő-e?
Miatta-e pokolba, égbe?
Egy értelem kihalt örökre,
egy száj, nyelv kővé vált örökre.

Viszont fa, föld, vas, műanyag, víz
jelentkezett, hogy boldogan jön.
Mik eddig hűvöskés közönnyel
nem költöttek sovány gyanút se,
hogy hajlamuk lehetne szóra,
most kedvesen, lágyan csevegnek:
a nagy hiány tűnik mögülük.
Kedveltek egyszer, hóba őket
én raktam tékozló koromban.

Enyhülve szólok a bolondos,
önző gyermekhez. Megy világgá:
csöpp zsákjában üres dobozkák,
ebbe virágok, abba pillék,
amabba meg színes kövecskék,
sőt csillagok talán az égről.
Megunta, hogy kevés a játék,
félt, hogy szeszélyeit kihütöm,
igyekszik óvni és szerezni.

Forog a föld, az időt termi,
s az idő termi a torok jajt,
amikor kíváncsú ágysz
a kerekék előtt a vas-sín,
s az idő termi a legyintést:
sem adni, sem elvenni nincs mód,
vagy csak magunknak és magunktól,
gesztus a torok jaj, legyintés,
öröklött bal-remény a vas-sín. -

A nagy árnyék elment. Alóla
rajokban bújnak ki a tárgyak.
Visszataláltam -, visszatérek.
Bélelve is póráz a póráz.
Bonyolult bokros kanyarokra
nincs már időm: feljött a Vénusz.
De még csöndes örömmel egyszer
megnézhetem a szép világot,
melyet nem láttam oly sokáig.

.oOo.